TARSIS

Literair tijdschrift rond de RV-Bijbel

Tarsis, Literair tijdschrift rond de RV-bijbel, de Rodenberg Versie.

Uitgave : Visseristische School
Voor de afbeeldingen is gebruik gemaakt van het Woordweefgetouw.

1e jaargang, nr. 1, 10 juli 2025

De RV-Bijbel en omliggende literatuur is ervoor om krachtige moeder archetypes te laten doorkomen tot herstel van de wereld.

Het Weerzien

Hij kwam de oude bovenbuurman weer tegen, die daar liep met een klein kind in een wandelwagen.
‘Zomaar uit het niets vroeg hij aan zijn vroegere boven buurman : ‘Hoeveel kinderen heb je nu ?’

‘Vier,’ zei de boven buurman.

‘Het is al lang geleden toen we daar weggingen,’ zei hij.
‘Viel het je op dat we ineens wegwaren ?’

‘Ja,’ zei de boven buurman. ‘De buurt vond het verschrikkelijk. Ze hadden het er moeilijk mee, voornamelijk de vrouwen. Er was ook altijd iets met het huis aan de hand.’

‘Wat was dat dan ? In wat voor zin ? Bedoel je qua sfeer ?’ vroeg hij.

‘Het was zondvloedgebied,’ zei de boven buurman.

‘In wat voor zin ?’ vroeg hij.

‘Er lagen altijd stukken fruit, en pakjes vla,’ zei de boven buurman.

‘Weet je ook de reden waarom we zijn vertrokken ?’ vroeg hij.

‘Nee,’ zei de boven buurman.

Hij was even stil. ‘Ik zal vertellen wat er is gebeurd. Het was een scheiding. Mijn vrouw is er met de kinderen vandoor gegaan naar een plaats waar ik ze niet zou kunnen vinden. We hadden vlak voor de scheiding teveel ruzie, en het vermoeide haar. Een mens is maar fragiel.’

De boven buurman zei niks, en staarde hem een tijdje aan.

‘Mijn vrouw had wel een goede band met jouw vrouw,’ zei hij tegen de boven buurman.

‘De zondvloed,’ zei de boven buurman. ‘Er waren duidelijke tekenen. Het huis was zondvloed gebied. Ik kijk er niet van op. Ben je met de boot meegegaan ?’

‘Nee,’ zei hij, ‘eerder de diepte in gegaan.’

‘Dat kan,’ zei de boven buurman. ‘Maar ben je nu op de boot ?’

‘Nu ?’ zei hij. ‘Ja, nu wel. Het heeft lang geduurd.’

‘Het beste jongen,’ zei de boven buurman, en liep door.

Toen werd hij wakker. Het was een droom.

Hij keek om zich heen. Hij was op het schip. Hij was in de nieuwe wereld. Hij hoorde de vogels zingen. De bloemen waren in bloei. Hij was aangekomen in goed land.

Zoveel mensen hebben het moeilijk. De zondvloed komt en de zondvloed gaat, als eb en vloed. Wat overblijft en waar het naartoe gaat is waar het om gaat.

Einde

DE DRIESPRONG

In het bos woonde eens een man en een vrouw die een dochtertje hadden. De man en de vrouw maakten vaak ruzie en vaak kon het meisje er niet van slapen. Op een nacht vluchtte ze weg, omdat het lawaai haar erg bang maakte. Lang zwierf ze door het bos, totdat ze uiteindelijk was verdwaald en niet meer wist waar ze was. Uitgeput leunde ze tegen een boom aan, maar viel toen in een gat. Ze viel erg diep, en raakte door de val bewusteloos.

Toen ze weer wakker werd zag ze allemaal konijntjes om haar heen, maar toen ze zich bewoog vluchtten alle konijntjes van haar weg.

Langzaam stond het meisje op, en vroeg zich af waar ze terecht was gekomen. Ze zag hier allemaal kleine huisjes met lichtjes en hele hoge bomen. Zo hoog had ze de bomen nog nooit gezien. Toen ze in de lucht keek zag ze alleen duisternis, en enkele stralende sterretjes. Plotseling zag ze één van die sterretjes vallen, en wat verderop tussen de bomen was even later een stralend licht. Voorzichtig liep het meisje op het licht af.

Maar naarmate ze dichterbij kwam werd alles weer donker. Hier waren geen kleine huisjes met lichtjes, en al gauw durfde ze niet verder. Ze wilde zich omdraaien, maar ook achter haar was het ineens heel donker.

‘Hallo !’ riep het meisje. ‘Is daar iemand ?’

Maar niets en niemand antwoordde. Het meisje was erg moe, en even later viel ze op de grond en kwam in een diepe slaap. Zo moe was ze nog nooit geweest. Even later kreeg ze dromerig om haar heen. Ze zag wat lichtjes om haar heen, met hele kleine spulletjes. Kleine stoeltjes, kleine stofzuigertjes, kleine laarsjes, en nog wat andere spulletjes. Ook zag ze hele kleine piepkleine kaarsjes. ‘Waar ben ik ?’ vroeg ze. Langzaam stond het meisje op, en keek omhoog waar alles donker was. Wel zag ze in het donker wat wijde schilderijen hangen. Snel kwam ze erachter dat ze in een soort zaal was. Op een hoge troon in het duister zat een konijn. Het konijn zei niks, en het meisje stapte dichterbij, en toen was alles weer weg, en alles was weer pikkedonker.

‘Ik weet dat jullie er zijn !’ riep het meisje. Maar niets en niemand antwoordde. ‘Ik wil niet moeilijk doen,’ zei het meisje, ‘maar zo ontvang je geen gasten.’

‘Gasten, gasten ?’ zei een stem. ‘Je komt hier zomaar ongevraagd binnenvallen, en je noemt jezelf gast. Ik noem je een indringer.’

Het meisje keek naar beneden en zag een konijntje bij haar voet. Het konijntje schopte tegen haar been aan.

‘Zeg, laat dat,’ zei het meisje, ‘zo gedraag je je niet naar een dame.’

‘Nou, ik noem jou geen dame,’ zei het konijntje, ‘je hebt geen manieren. Je komt hier zomaar ongevraagd binnenvallen, en denkt dat je de koningin bent. Maar goed, ik zal je wel binnenlaten, en dan zul je eens een echte koningin meemaken.’

Het konijntje trok aan het jurkje van het meisje, en leidde het meisje naar een klein kamertje waar een konijntje op een troon zat.

‘We hebben indringers, koningin,’ zei het konijntje.

‘Ik weet het, Arend,’ zei de konijnenkoningin, ‘laat haar hier maar blijven.’ Toen vertrok het konijntje.

De konijnenkoningin keek het meisje diep aan. ‘Dus ... jij komt van de grote mensenwereld,’ zei de koningin.

‘Eh, ja, majesteit,’ zei het meisje, ‘maar ik ben zelf nog klein.’

‘Oh, maar jij wordt vast ook zo groot,’ zei de koningin. ‘Maar voor het zover is mag je hier wel blijven. Hier achter mij is een deur, en als je daar doorheen gaat, dan .... Nu ja, dat zul je zelf wel zien. Je moet gewoon het pad volgen.’

Het meisje bedankte de koningin, en ging door de deur, en kwam op een pad terecht. Hele kleine vogeltjes zaten in de struikjes aan de zijkanten van het pad. Het pad straalde en glom door een geheimzinnig licht. Het meisje begon haar reis. Na een tijdje kwam ze op een open plek waar konijntjes wat spelletjes aan het doen waren. Een paar konijntjes waren aan het hinkelen. Achter de konijntjes waren drie paden.

‘Waar moet ik nu naartoe ?’ vroeg het meisje.

‘Waar kom je dan vandaan ?’ vroegen de konijntjes.

Van de koningin, zei het meisje.

‘Van de koningin ?’ vroegen de konijntjes, ‘heeft ze dan zelf niet gezegd waar je naartoe moest gaan.’

Het meisje schudde haar hoofd. ‘Ze zei alleen maar dat ik het pad moest volgen.’

‘Ik zou het eerste pad maar niet kiezen,’ zei een konijntje, ‘want dan kom je bij een heks terecht. Het tweede pad leidt tot het witte kasteel, en het derde pad dat weet niemand. Iedereen valt daar in slaap.’

‘Nou,’ zei het meisje, ‘ik heb lang genoeg geslapen. Ik kies voor het tweede pad.’ En zo ging het meisje op weg naar het witte kasteel.

Het witte kasteel stond vol met levende pionnen. ‘Ik heb jou hier nog nooit gezien,’ zei een zwarte pion. ‘Ik jou ook niet,’ zei het meisje.

‘Waar kom je vandaan ?’ vroeg een rode pion.

‘De koningin heeft me gestuurd,’ zei het meisje.

‘De koningin ?’ vroegen alle pionnen verwonderd.

‘Spring maar op m’n rug,’ zei een groene pion. Toen het meisje op de groene pion klom begon de pion te steigeren, en rende toen een trap op van het kasteel, en kwam op een balkon terecht, en rende toen door naar een volgende trap. De groene pion bracht het meisje helemaal tot aan een toren. ‘Kijk eens naar buiten,’ riep de pion, ‘zo kun je het hele land zien.’

‘Welk land ?’ vroeg het meisje. Door het raam zag ze allemaal grasvelden die er als speelborden uitzagen. Het waren wonderlijke tuinen. ‘Zo je ziet het, hè,’ zei de pion. ‘We hebben nog veel te doen.’

‘Ja, maar de koningin vertelde me dat ik het pad moest volgen,’ zei het meisje.

‘Het pad ?’ vroeg de groene pion. ‘Oh, wat stom van me, ik had het kunnen weten.’

Toen huppelde de groene pion met het meisje op zijn rug weer helemaal naar beneden, en ging toen via de keuken de achtertuin in. ‘Zie je, daar in de verte,’ zei de groene pion terwijl hij op wat struikjes achter een groot grasveld wees, ‘daar gaat het pad verder. Een goede reis.’

En toen zette het meisje haar reis voort, nadat ze van de pion afscheid had genomen. Tussen de struikjes achter het grasveld ging het pad verder. Het pad straalde en glom weer als door een geheimzinnig licht. Maar na een tijdje wandelen kwam het meisje weer bij de konijntjes die spelletjes aan het spelen waren. ‘Hier ben ik al geweest,’ zei het meisje.

‘Dan moet je gewoon een ander pad nemen,’ zei één van de konijntjes.

‘Maar welk pad ?’ vroeg het meisje.

‘Nou, het eerste of het derde pad,’ zei het konijntje.

‘Ja maar dan kom ik bij de heks, of val ik in slaap,’ zei het meisje.

‘Ik kan het ook niet helpen, kies maar,’ zei het konijntje.

‘Nou, dan kies ik voor het derde pad, want ik begin toch al een beetje moe te worden,’ zei het meisje.

Langs het derde pad stonden allemaal toverbloemen, en al snel begon het meisje zo moe te worden dat ze niet meer kon blijven staan, en al gauw viel ze in een diepe slaap.

‘Ehm, mijn naam is de spin,’ zei een dromerige, geheimzinnige stem, ‘weet je dat ik altijd win ?’

‘Nee, dat weet ik niet,’ zei het meisje dromerig.

‘Nou, dan weet je het nu,’ zei de stem weer.

Waar ben ik ? vroeg het meisje.

Toen ze haar ogen opende zag ze bloemen, zoveel bloemen. Overal waren bloemen, en zoveel wonderbaarlijke geuren, zo betoverend.

‘Ik zei toch dat ik altijd win,’ zei de stem slaperig, ‘ik heb je betoverd.’

‘Ja maar daar heb ik eigenlijk geen tijd voor,’ zei het meisje, ‘de koningin heeft me gezegd dat ik het pad moet volgen.’

‘De koningin ?’ zei de stem. ‘Dat verandert de zaak, kom maar mee.’ En ineens stond het meisje klaarwakker tussen de bloemen. In de verte zag ze een rivier, terwijl beneden bij haar voet een klein spinnetje stond. ‘Als de koningin je gestuurd heeft, dan is het in orde,’ zei het spinnetje, ‘dan hoeven we geen spelletjes te doen.’ Toen liep het spinnetje voor haar uit naar de rivier. Over de rivier was een brug waaronder allerlei bootjes met lampjes doorgingen. Het waren kleine bootjes.

‘Daar in de verte woont een heks,’ zei het spinnetje.

‘Oh maar ik dacht dat de heks op het eerste pad woonde,’ zei het meisje. Na een tijdje komen ze in de keuken van een groot kasteel aan. Een dienstknecht loopt op het meisje af. ‘Hallo, ik ben Andrew,’ zegt de bediende. ‘Ik verwachtte je al. Laat me je het kasteel rondleiden.’

‘Hoe weet u dat ik zou komen,’ vroeg het meisje, en het meisje vroeg zich ook af waar het spinnetje ineens was gebleven. ‘Het spinnetje zei dat hier een heks woonde,’ zei het meisje.

‘Ah, je moet niet alles en iedereen geloven,’ zei Andrew. ‘Hier woont de konijnenkoningin.’

‘Maar daar kom ik net vandaan,’ zei het meisje, ‘en ze heeft me gezegd het pad te volgen.’

‘Oh kom dan maar mee,’ zei Andrew, en leidde haar naar de achterkant van het kasteel. Hier ging het pad verder. Weer zag het meisje het spinnetje hier, maar het spinnetje was heel ver weg. ‘Spinnetje ?’ riep het meisje. Maar het spinnetje hoorde haar niet. En het pad ging een andere richting op. Het meisje besloot om maar gewoon het pad te volgen.

Na een tijdje zag ze wat ijzeren bekertjes op de grond staan, en toen ze dichterbij kwam sprong er een konijntje tevoorschijn. ‘Raad eens wat er in deze bekertjes zit ?’ vroeg het konijn. ‘In eentje zit de zee, in de andere zit het bos, en als je van de derde drinkt, dan ben je de klos.’

Ja, maar ik wil daar helemaal niet van drinken,’ zei het meisje. ‘Laat me er langs.’

Kies er eentje uit, kies er eentje uit, en waar je dan ook terecht komt, je komt er altijd weer uit, zong het konijntje een paar keer. En word je dan de klos, dan kom je altijd wel weer los, en kom je tot de zee dan is het altijd okay.

Maar het meisje wilde er niets van horen, en stampte op de grond. ‘Nu is het afgelopen met die gekheid. Ik moet er nu door, want de koningin ....’ maar verder kon ze niet komen.

‘De koningin ? De koningin ?’ zei het konijntje. En snel was het konijntje met zijn bekertjes verdwenen, en kon het meisje verder gaan. Na een tijdje kwam het meisje in de duinen, en niet lang daarna zag ze de prachtige oceaan waarin een diepe, felle zon scheen. Het meisje zag het pad helemaal doorlopen tot in de zee. ‘Maar dat kan toch helemaal niet,’ zei het meisje.

‘Jawel hoor,’ zei een stem. Een donkere gestalte stond ineens naast het meisje. Het leek wel een beetje op een zwarte pion op een paard. ‘Ik breng je er wel doorheen,’ zei de pion.

‘Ja, maar hoe dan ?’ vroeg het meisje. Ineens haalde de gestalte een dobbelsteen onder het zadel vandaan. De gestalte gooide de dobbelsteen van de duin op het strand. Op het bovenvlak van de

dobbelsteen stond een gestalte als een rode pion. De gestalte was gevleugeld, en stond al snel naast het meisje. ‘Spring maar op mijn rug,’ zei de rode gestalte. En toen het meisje op zijn rug zat steeg de gestalte op. De zwarte gestalte was weer verdwenen. De rode gestalte had een geweer met kogels als dobbelstenen, en als ze door vervelende vogels werden lastiggevallen schoot hij ze met het geweer neer. Na een tijdje kwamen ze op een heuvel aan waar het pad weer verder ging. De rode pion wees in de verte : ‘Zie, daar, waar het glinstert, daar moet je zijn, daar woont de konijnenkoningin.’

‘Maar daar kom ik net vandaan,’ zei het meisje. ‘De koningin zei dat ik het pad moest volgen.’

‘Dat moet een vergissing zijn geweest,’ zei de rode pion, en vertrok.

‘Wacht eens even,’ riep het meisje. ‘Je moet het me uitleggen. Ik begrijp het niet meer.’ Maar de rode pion was al weg. Toen besloot ze het pad maar te volgen tot de glinsteringen in de verte, maar al snel begon het erg donker te worden en koud. ‘Ik moet hier ergens iets vinden om te kunnen schuilen,’ zei het meisje. Het begon ook steeds harder en harder te waaien.

‘Kom hier !’ riep een stem, ‘kom hier,’ bijna gillend. De stem leek op het geluid wanneer haar ouders ruzie maakten. Een konijn op een woonboot riep naar een ander konijn. Het was een woonboot gewoon op de grond. Er was nergens water te bekennen, alleen wat druppels van een beginnende regen. ‘Kom nu binnen !’ riep de stem weer, ‘wil je soms verdrinken ?’ Het meisje zag een wat jonger konijntje stampvoetend naar binnen lopen, in de woonboot. Het andere konijn gaf hem een om z’n oren. Toen ging de deur dicht. Snel begon het natter te worden onder de voeten van het meisje, en werd ze door de wind bijna weggeblazen. Toen ze in de verte keek, kreeg ze de schrik van haar leven. Bulderend hoge golven kwamen op haar af, alsof de oceaan het land wilde opslokken. Zo snel als ze kon rende ze naar de woonboot, maar hoe hard ze ook op het deurtje bonsde, niemand deed open.

Help me, help me dan toch ! riep het meisje. Het water was al tot haar knieen gekomen, en de razende golven kwamen steeds dichterbij, en groeiden steeds hoger. Al snel was het water tot haar heupen gekomen, en keek ze recht in een kilometers hoge golf die haar elk moment zou kunnen opslokken. Het meisje slaakte een gil. Een raampje naast het deurtje ging open, en een hand greep het meisje vliegensvlug naar binnen.

‘Dat was op het nippertje,’ zei een konijntje. Het meisje zuchtte diep.

‘Dat gebeurt altijd als de koningin kwaad word,’ zei het konijntje.

‘Waarom wordt ze dan kwaad,’ vroeg het meisje.

‘Ze kan niet tegen haar verlies met spelletjes,’ zei het konijntje.

‘Met wie doet ze dan spelletjes ?’ vroeg het meisje.

‘Met een spin,’ zei het konijntje.

‘Oh maar ik ken dat spinnetje,’ zei het meisje. ‘Ik ben dat spinnetje ook tegengekomen, en hij sprak dat hij altijd wint.’

‘Hoe weet je dat ?’ vroeg het konijn ineens. ‘Niemand weet dat, dus waarom zou jij dat weten ?’

‘Nou,’ legde het meisje uit, ‘er waren drie paden. Eerst kwam ik op het tweede pad waar het witte kasteel was, en daarna kwam ik op het derde pad waar iedereen in slaap viel. Hier ben ik hem tegengekomen.’

‘Maar dat kan niet,’ zei het konijn, ‘dat is absoluut onmogelijk. Niemand die op het derde pad komt ontwaakt weer. Zij die daar komen zullen voor eeuwig en altijd slapen.’

‘Oh maar ik zei tegen het spinnetje dat ik van de koningin had gehoord dat ik het pad moest volgen,’ zei het meisje, ‘en toen liet hij me erdoor.’

‘De koningin ?’ vroeg het konijntje terwijl zijn gezicht groen en geel tegelijk werd. ‘Mens allemachtig, heeft de koningin dat tegen jou gezegd ?’

Het meisje knikte. ‘Oh maar dan zijn wij in heel groot gevaar,’ zei het konijntje. ‘Als de koningin dat gezegd heeft, dan is ze ergens op uit. Dan daagt ze je uit voor een duel.’

‘Een duel ?’ vroeg het meisje.

‘Ja een duel, een gevecht,’ zei het konijn, ‘en dan moeten we snel zijn. We moeten direkt naar het kasteel, want daar zit ze op je te wachten voor het spel.’

Direct rende het konijn een andere kamer in, en startte de motor. Met volle kracht ging de boot richting het glinsterende kasteel in de verte. Na een tijdje voer het bootje naar binnen. Bij een grote paal diep in het kasteel was een kade waar ze konden uitstappen. Het konijn greep de hand van het meisje en rende samen met haar een grote stenen trap naast een muur op. ‘Majesteit, majesteit,’ riep het konijn, en toen hij de koningin op de trap tegenkwam, zei hij het wat rustiger : ‘Majesteit, ik weet dat we wat laat zijn.’

‘Wat, laat ?’ zei de koningin, ‘helemaal niet laat. Veel te vroeg. Jullie zijn veel te vroeg hier.’

‘Maar waarom werd u dan zo boos ?’ vroeg het konijn.

‘Ach, niks bijzonders,’ zei de koningin, ‘gewoon een ongelukje.’

‘Een ongelukje ?’ vroeg het konijn.

Ja, zei de koningin, ik liet een pion vallen, en die vloog weg.

‘Misschien een rode pion ?’ vroeg het konijn.

Ja, hoe weet jij dat nu weer, vroeg de koningin een beetje kattig.

Nou, ik zag een rode ster naar beneden vallen, maar later dacht ik : het zal wel weer een pion van de koningin zijn, zei het konijn.

Ja, lachte de koningin, jaha, dat heb je goed gezien, jongen, en nu vlug wegwezen, want het is nog lang geen tijd.

Toen rende het konijn weg. Nu stond het meisje oog in oog met de koningin.

En wie ben jij ? vroeg de koningin.

‘Eh, ik ben het meisje wat van u gewoon het pad moest volgen,’ zei het meisje.

Oh ja ? kraste de koningin, nou heus, ik ken je niet.

Kijk dan eens beter. Kent u mij echt niet ? vroeg het meisje.

Toen deed de koningin een brilletje op, en kwam dichterbij. Eens even kijken, zei de koningin. Er zijn zoveel meisjes die .... het pad volgen, zei je ?

Het meisje knikte.

Wacht eens even, zei de koningin. Ben jij langs de drie paden gegaan ?

Alleen de tweede en de derde. Ik ben nog niet bij de heks op het eerste pad geweest, zei het meisje.

Wat sta je hier dan te staan ? bulderde de koningin. Terug jij !

En toen zette het meisje het op een rennen, want de koningin begon verschrikkelijk te bulderen. Het leek alsof haar ouders weer ruzie maakten, erger dan ooit tevoren, en het meisje begon heel hard te huilen.

Rennen ! brulde de koningin, ren voor je leven, want ik ontplof, en dan zul je de dobbelstenen zien rollen.

Het meisje was al snel omsingeld door een heel leger met dobbelstenen. Er kwam vuur uit hun monden, en de roden waren het ergste. Nog harder begon het meisje te huilen. Toe dan, konijn, help me dan ! riep het meisje hard. Maar het konijn was nergens te bekennen. In de verte zag ze de woonboot, maar die dreef telkens verderweg. Oh, was ik nu maar naar het eerste pad gegaan, zei het meisje. De dobbelstenen zagen er zo dreigend uit.

Wat zei je, krijste de koningin, nee, dat kan niet, zei je dat je het derde pad op ben gegaan ?

Ja, majesteit, zei het meisje.

Iedereen slaapt daar, en niemand staat ooit weer op, zei de koningin.

Ja, maar het spinnetje ... zei het meisje

Het spinnetje ? krijste de koningin .... Heeft het spinnetje je erdoor gelaten ? En toen werd de koningin nog kwaaier.

Maar toen ik hem vertelde wat u gezegd had dat ik het pad moest volgen, toen liet hij me erdoor, zei het meisje.

Oh, zuchtte de koningin woest, ik kan dat spinnetje niet uitstaan ... Wat heeft hij nog meer gezegd ?

‘Dat hij altijd wint,’ zei het meisje.

En toen werd de koningin wel zo razend dat ze niets meer met de dobbelstenen te maken wilde hebben. ‘Uit mijn ogen !’ krijste ze tegen de dobbelstenen. ‘Niets wil ik nog met spelletjes te maken hebben.’ Toen liep ze boos weg, het meisje alleen achterlatend.

Even later kwam ze weer terug. ‘Zeg, waar kom je eigenlijk vandaan ?’ vroeg ze aan het meisje. ‘Toch niet uit de grote mensenwereld, hè ?’

Ja, zei het meisje, daar kom ik vandaan. Mijn vader en moeder maakten altijd ruzie, en ....

Je hoeft me niets meer te vertellen, zei de koningin, ik begrijp het al. Dan kom je dus van het eerste pad vandaan.

Nee, daar ben ik nog niet geweest, daar bij die heks, zei het meisje.

Kom maar mee, zei de koningin, dan laat ik het je zien.

In een hoge torenkamer aangekomen schonk de koningin thee voor het meisje in, en vroeg het meisje of ze het fijn vond in de grote mensenwereld.

Nee, zei het meisje, want niemand begrijpt me, en ze maken altijd ruzie.

‘En wat heb je eraan gedaan ?’ vroeg de koningin.

Ik ben weggelopen, zei het meisje.

Dat is het beste wat je kon doen, zei de koningin, zo kon je de heks verslaan.

Ja maar ik ben nog helemaal geen heks tegengekomen, zei het meisje.

Als dat zo is, zei de koningin, dan zul je terugmoeten naar het eerste pad, en dan zul je het pad gewoon moeten volgen totdat je haar tegen bent gekomen. Of zullen we gewoon een spelletje doen ?

De paden heb ik gevolgd, zei het meisje. Laten we nu dan maar een spelletje doen.

En zo gebeurde het. Tot diep in de avond deed het meisje spelletjes met de koningin, en ze konden het zo goed met elkaar vinden dat de koningin niet meer boos werd als ze een spelletje verloor. Het meisje beleefde nog vele avonturen met de koningin, maar dat hoor je wel in een ander verhaal.